

- Propovijed na sv. Misi zahvalnici - završetak 332. zavjetnog hodočašća grada Varaždina u Mariju Bistricu

Dragi oče biskupe mons. Bože i dragi biskupe u mir mons. Josipe! Dragi svećenici – varaždinski župnici, redovnici, redovnice, bogoslovi! Draga braćo i sestre! Dragi hodočasnici – romari.

Večeras smo se sabrali u duhu zahvalnosti dragome Bogu za sve milosti koje se jednom riječju mogu sažeti u blizinu njegova kraljevstva. U čudesnu ljepotu njegove prisutnosti u našoj sredini i u nepokolebljivu snagu njegove privrženosti svome voljenom narodu – svojoj putujućoj Crkvi, svojim vjernim Varaždincima. Često i rado naglašavam izreku da je zahvalnost pamćenje srca. Dakle dok od srca zahvaljujemo, ispisujemo povijest! A u toj povijesti - na tragu naših predaka koji su nam utabali stazu dobrote i vjernosti prema kojoj gledamo s poštovanjem - u toj povijesti na koju se nadograđuje naše časno hodanje, posebno mjesto zauzima licitarsko srce. Ono je, kao prepoznatljiv simbol naših prošteništa, bilo i znak našega 332. zavjetnog hodočašća grada Varaždina Majci Božjoj Bistričkoj.

Ogledalce koje se nalazi u središtu licitarskog srca vraća nam pogled prema proteklim danima koje smo srcem ispunjavali. Vidici usmjereni prema snazi i ljepoti zajedništva dobrih i dragih ljudi koji su sudjelovali u pripremi i ostvarivanju hodočašća pobuđuju u nama osjećaje divljenja i ponosa. Jer ovih dana hodajući prema Marij Bistrici u težini puta i u zahtjevnosti pothvata, otkrivali smo ljepotu života i suživota, zato naša srca ne mogu kucati drugačije nego u složnom ritmu zahvalnosti. U njihovim ogledalcima reflektiraju se slike prethodnih dana koje večeras slažemo u album uspomena. Unedogled bi trajalo isticanje svih detalja koji su nam ovih dana razdragali srca. Svi su oni sažeti u poticaju koji nas je pratio uspinjući se na kalvariju: „Ogledaj se u to ogledalo često“. Pamtimo taj poziv u srcu koje zahvaljuje. Zahvaljuje za otkrivanje plodonosnih Božjih tragova u svijetu oko nas. Za očitovanje njegove jakosti i ljepote koju je utkao u nas. U naše dostojanstvo što izrasta iz požrtvornosti i upornosti, hrabrosti i vjernosti, odlučnosti i strpljivosti, iz nade koju prati volja, radosti koju pretječe dobrotu, čežnje za voljenim bićem koja nepoljuljano stoji uz bok smisla. Nadasve zahvaljujemo za dar suputništva i vrijednost supatništva. Pa i onda kada trpimo zbog žuljeva – i u cipelama i pameti i srcu i u međuljudskim odnosima – i onda kada kaskamo za Božjim pozivom i dok zastajkujemo za poslanjem koje nam je povjerio. I tada spoznajemo da je s njim i s braćom i sestrama putovati lijepo. Da je oko nas neizmjereno više dobra nego zla, a naša je zadaća da to dobro čuvamo i pronosimo kako bi najveća naša radost – naša djeca također osjećala ponos kada u našim koracima potraže poticaje za svoj ispunjen i hrabar život radosno služeći Bogu i čovjeku.

To su poticaji koje su nam u euharistijskim slavljinama proteklih dana približili i uvaženi biskupi mons. Bože Radoš i mons. Đuro Hranić. Svetopisamski poticaji koje Crkva pred nas stavlja danas, nukaju nas na promišljanje upravo o uzvišenosti, ali i odgovornosti Božjega poziva i poslanja. Isus Krist i danas s nama korača u hodočasničkom ruhu Crkve, stoga ne možemo album svoga hodočašća zatvoriti i samo ga ponekad s nostalgijom prolistati, već smo ga pozvani neprestano nadopunjavati novim slikama svoga odaziva.

Gospodin nas upozorava da će na taj jedinstveni album života razni vukovi ovoga svijeta pokušati bacati sjene. S vremenom nastojat će na njega nataložiti prašinu svojih površnosti i prolaznosti. Svjedoci smo toga kako nam otimaju radosti i lome nade. Ti vukovi često su zamaskirani u primamljive izazove koji prijete izvana, ali nekad se nastanjuju i u tami naših vlastitih grijeha. U teretu one crnine koju Majka Božja Bistrička hoće uzeti u svoje ruke i prigriliti svome svetom obrazu da bi nas u svijet vratila čiste – što smo i molili: „Povrati, mila Majčice, sve izgubljene!“ Kako je snažna i duboka ta slika, dragi Varaždinci! Koliko nam ta slika predrage črne Majčice ulijeva nove nade. Ona nas svaki put spremno dočeka i s povjerenjem ispraća u borbu s vukovima koji vrebaju čistoću poniznosti i bjelinu odanosti u koju nas je odjenula da bismo bili sposobni oduprijeti se lažnom duhu vremena. Duhu laži koji pokazuje zube egoizma i individualizma. Duhu plašljivosti koji nas napada neodlučnošću, zavišću, ogovaranjem i drugim zlima. U sakramentu ispovijedi pod njenim skutima ostavili smo rane nanesene takvim neiskrenim življenjem. Ostavili smo svoje jade, svoje bijedne strahove i siromašnu volju. A ona je nama, svojim bistričkim bogcima, dala svoje najveće bogatstvo - svoje Zlato - maloga Isusa koji u nama i po nama treba rasti.

Zato od srca hvala Bogu na njegovoj sakramentalnoj prisutnosti, hvala Majci Božjoj što nas prigranjuje i hvala svima koji su nesebično uložili svoje napore za rast Božjega kraljevstva u našoj sredini. Svima koji su pridružili svoje korake u zajednički album nas koji se ne stidimo naziva janjadi. Naziva kojim nas Gospodin šalje na svoj put jer i sam je pristao biti prozvan Jaganjcem. On je u taj naš album svojom krvlju upisao posvetu za svijet, stoga nemamo pred kime drhtati i nemamo se čega plašiti. Ustrajemo li na njegovom putu poniznosti, sigurno će buduće generacije s ponosom gledati na naše sadašnje pothvate. Kao što sada mi, u ogledalu svoga srca, gledamo prema povijesti naše biskupije. Slaveći 24. obljetnicu njenoga utemeljenja, zahvaljujemo našim pastirima biskupu Boži i biskupu u miru Josipu što ustraju na tragu izjave prvoga varaždinskog biskupa mons. Marka Culeja: „Dolazim k vama da bih vam govorio, ne zamamne riječi koje vam gode ušima, nego dolazim da vam navijestim da vas Bog ljubi, ljubi toliko da je radi vas i radi mene pošao na drvo križa.“

Mnogi bi danas htjeli Isusa bez križa ili križ bez čavala, Isusa koji ne ide na kalvariju. Mnogi bi htjeli Boga koji se nekako drugačije prikazuje, a ne u slici krotkog i poniznog Janjeta. Pa i prikazuju ga neki kao lava, orla, čak i kao vuka. Svi koji bi htjeli ljubav bez žrtve i radost bez rada, Boga bez Crkve ili Crkvu bez Boga, neka u našem svjedočanstvu dobro vide da život nije letargija i letenje u oblake, nego čvrsto koračanje koje nas spušta u realnost zemlje. Gospodin to zna, zato i daje detaljne upute o tome kako se širi njegovo kraljevstvo, ne u nekim idealnim uvjetima, nego u konkretnosti svakodnevice. Jer dobro je netko naglasio: „Ako ljudi Isusa ne nađu u Bibliji – to je njihova krivnja; ako ga ne nađu u životu – onda je to, kršćanine, tvoja krivnja.“

Zato i danas, kao i u počecima naše biskupije, pred nama stoji poziv: Budimo jedni drugima blagovjesnici da nas Bog voli! Nemojmo dopustiti da s ovim trenucima završi radost našega zajedničkog prolaženja ovim svijetom. Jer hodočašće nije samo put prema Svetome, nego i naš odgovor njegovom pozivu

na svetost. Lijepo je i dobro hodočastiti u svetišta gdje nam se Bog objavljuje na poseban način, tamo nabrati mir te Bogu i njegovim sirotanima udijeliti darak svoga srca. Ali povratak s hodočašća isto mora biti hodočašće – mora biti „častan pohod“ našim domovima, našim bližnjima / našim sirotanima koje ćemo isto svojim dolaskom, a ponajviše svojim ostajanjem uz njih, počastiti i obdariti. Vjernim ostajanjem uz bližnjega koji ne živi u Mariji Bistrici, Trsatu, Lurdu, Fatimi... nego vrata do nas, možda čak i u istoj sobi. Koji ne prosi na trgu ili pred crkvom, nego pokraj našega televizora, mobitela, pokraj naše neraspoloženosti. Možda pokraj naših slabosti, poroka i loših navika. Nemojmo za njih ostavljati samo mrvice pažnje, samo okrajke vremena. Nemojmo samo slegnuti ramenima i reći „kako je, tako je, što mi tu možemo“ jer s Isusom i Marijom možemo sve. To smo se osvjedočili na ovom hodočašću. Pa i kada nas na tom svakodnevnom malom hodočašću prema svome domu i bližnjemu ne dočeka dobrota i podrška za kojom čeznemo, učinimo mi to malo dobro, darujmo mi taj komadić neba. Pokušajmo umjesto gundanja i likovanja reći blagu i toplu riječ. Umjesto pogleda punog osude i kritike, pružimo pogled pun razumijevanja. Umjesto predbacivanja Bogu i čovjeku, znajmo reći molim i hvala. Umjesto da si zagorčavamo put, zahvalno na njemu čuvajmo jedni druge, i bit će nam ljepše, i bit će nam lakše. Probajmo tako u našoj zajedničkoj procesiji ovim živopisnim varaždinskim podnebljem koje je Božja velikodušnost obasula divnim čudesima. U našoj sredini punoj dobrih ljudi, u zavičaju kojemu je brižni pogled Majke Božje Bistričke uvijek bio naklonjen, nemojmo vući svatko na svoju stranu u velikim pametima jer ćemo se tako raspasti i pogubiti. Tako nas nije učila naša nebeska Majčica. Nego krenimo njenim tragovima. Malim koracima. Jedino s mnogo malih koraka stiže se do srca i mijenjaju se srca. S puno skromnih, ali iskrenih i upornih koraka dobrote i ljubavi i naš zavičaj postaje svetište natopljeno molitvama iz kojih izrastaju zahvalne, sretne i svete duše.

Dug je, dakle, još put pred nama jer naše hodočašće tek je započelo. Neki kažu da „na dugom putu nema lakog tereta.“ Ali oni se varaju! Jer Gospodin kaže da je njegov teret lagan i njegovo breme slatko. Pokažimo mi, njegovi putnici, da ništa nije teško kad se iskreno voli, sve je lako kad se časno hoda i pošteno živi. U tom duhu neka je po radosti našega zajedništva i našoj biskupiji sretan rođendan! A na putu izgradnje nebeskoga kraljevstva neka nas prati zagovor Majke Božje Bistričke i svetoga Josipa, njenog zaručnika. Neka nas prati osmijeh neba – nada u pogledu naših predaka koji su nas svjedočanstvom svoga života zadužili da se ne predajemo. Ali neka nas prati i osmijeh zemlje – podrška u okrilju Crkve i povjerenje u pogledu svih onih koji i danas hrabro uz nas koračaju i čine naš voljeni zavičaj predvorjem raja.

Na kraju ti oćemo reći
za se kaj jesi i buš nam dala,
tebi, Božja Mati – Majko Bistrička,
od sega ti srca najlepša fala!
O, Marija, Božja Mati, dej nam v nebu stanuvati!

Amen!